CSER ÁRPÁD

ELRABOLVA II

Publio

Elrabolva II.

Cser Árpád

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Üdvözlöm kedves olvasó!

Ön most a második kötetet tartja a kezében.

Kényszerét éreztem annak, hogy kalandjaim folytatását meg - írjam, és újból tollat ragadjak.

Az elmúlt pár évben történt velem egy s más, az idegenek távozása óta. Nem jelentkeztek sokáig, hiába vártam ROB barátomat s fajtársait, a kis „szürkéket”.

A faluból időközben elköltöztem Budapestre, a jobb megélhetés reményében. A Metró Biztonsági Szolgálatánál kaptam állást, majd később a Teniszakadémián dolgoztam.

Aztán újból költözés, a gyermekkorom színhelyére, ugyancsak egy kisfaluba, amely remélem végleges lesz.

Már tele volt a hócipőm a sok költözködéssel és annak mindenféle nyűgével.

Shaun Ryder angol UFO kutatónak, és zenésznek ajánlom a második kötetet. Remélem a megválaszolatlan kérdéseire, ebben az írásban válaszra lel.

JELENEM ÉS MÚLTAM

A korai ébredés után kivánszorogtam kábán a konyhába, megejtve a reggeli kávé ivás szertartását. Amíg megnem iszom az első kávé adagomat, kóválygok, mint gólyafos a levegőben. Nem vagyok magamnál. Majd ahogy érzékszerveim lassan ébredeznek, agyam tisztulni látszik. Gondolataim a napi teendők körül forognak. A gőzölgő kávé homályán át, bámulok a párás ablakon túlra. Odakinn félhomály uralkodik, köd telepedett az udvarra. A tujafák enyhén hajladoznak a friss szélben. Tavasz van. Márciusban járunk. Vége a télnek, amelyet úgy utálok. A bezártság érzetét kelti bennem, ami igaz is. Télen beszűkül az ember mozgástere. Lassan közeledik a horgászszezon. Az itteni horgászegyesületbe felvételt nyertem, ami nagy örömömre szolgált, legalább van mivel elütni az időt. Extrém horgásznak nevezhetem magam, mivel még sokszor a dermesztő hidegben is képes vagyok a tóparton szobrozni a kapásra várva. Persze ez nem ilyen egyszerű, a halak nem mindig partnerek ebbéli tevékenységemben. Pontyra már lehet menni. A víz még hideg a halak is lassan ébredeznek. A boilit még nem igen kedvelik. Majd a nyáron. Az a szezonja. Gondolataimból a nappali felőli mocorgás zökkentett ki. Az új kutyám „röfögött” jelezve, hogy itt az ideje az udvari sétának. Pisi, kaki, szaglászás…

Ő egy nagytestű, rövidszőrű Labrador keverék, fekete színben pompázó eb. Charlienak neveztem el. Ennek is megvan a maga története, hogy miként került hozzám. Ő egy megmentett kutya, amely az erdő szélén kóborolt étlen -szomjan. A keresztapám szőlejében dolgoztunk, amikor is a csapzott állat, hozzánk szegődött. Rögtön lehaverkodtam vele. A lábamhoz dörgölődzött, és látszott rajta a szeretethiány. Ridegen tarthatták, mert még nyaköv sem volt rajta sohasem. A későbbiek folyamán kiderült róla, hogy még póráz sem lehetett rajta soha. Először nem tetszett az állat, ugyanis a harci kutyákat kedveltem. Mivel akkortájt már nem voltam kutyatulajdonos, így könnyebben hajlottam keresztapám unszolására.

- Öcsém! - vidd haza, úgysincs most kutyád! Ez a szegény pára el fog itt pusztulni, vagy ami még rosszabb, lelövik a vadászok. A lelkiismeretemre apellált, de nem lett volna szívem otthagyni, elpusztulni. Munka végeztével besegítettem a hálás ebet a terepjáróba és hazaindultunk. Feleségem nagy meglepetésére bevágtázott a kutya az udvarra nagy ugrándozások közepette.

- Hát ez? - kérdezte, - honnét szerezted? Mondtam már neked, hogy nem kell több kutya a házhoz! Az előzőek halála tudod, hogy mennyire megviselt. A kutya mintha megérezte volna az elutasítást, abbahagyta az ugrándozást és a nejemhez oldalgott. A kezét nyalogatva, sűrű farkcsóválással jelezte, hogy otthont szeretne. Nejem arcát láttam megenyhülni a kutya irányában s keze simogatásra mozdult. Elővettem szegény Lady, előző kutyám edényeit és ételt, vizet adtam neki. Öröm ült ki pofájára, s habzsolta a kaját, mint egy éhező hajléktalan. Jó pár napja nem ehetett. Egy év körülinek saccoltam az örökbefogadottat. Azóta sok mindenre megtanítottam, és napról - napra jobban meg szerettem az új családtagot.

Hűsége töretlen. Hasonló, mint a volt kutyám Néró, aki nagyon intelligens volt eb létére. Bizton állíthatom, hogy az IQ - ja magasabb volt, mint némely embernek.

Szegény állat gerincproblémáiba pusztult bele. Az állatorvos barátom kezelte, szinte minden nap. A rengeteg injekció, gyógyszer… de sajnos semmi sem használt. Egy hónapig forgattuk szegényt, mert nem tudott felállni. A végén már az ételt sem fogadta el. A kilencven kilóról lefogyott harminc kilóra. Majd a szívünk szakadt meg érte. Kínozni semmiképp nem akartuk, aztán az állatorvos azt tanácsolta, hogy altassuk el. Úgy éreztem, mintha mellbe szúrtak volna, pedig tudtam, hogy előbb - utóbb elkövetkezik ez a mondat. Sírtunk, mint a kisgyerekek. Az udvar hátsó részén temettem el. Keresztet gyártottam a nevével feliratozva és egy kis emlékművet készítettem neki.

Visszagondoltam a jó emlékekre, amelyek vele voltak kapcsolatosak. Emlékszem a faluban sétáltam vele, amikor a kocsma elé értünk, a nyitott ajtón át kikiáltott a kocsmáros haverom, hogy ugorjunk már be egy fröccsre. A kutyára hivatkoztam, s tiltakoztam a szíves invitálás ellen. De csak be kellett mennünk. Bent jó volt a hangulat, egyik - másik kantrybuzi, már jól bekoxolt. A kutyát is bevittem, Ő nem volt megilletődve. Vevő volt az ittas baromarcúak hülyeségére, amely abban nyilvánult meg, hogy táncra perdültek vele. A Néró két lábra állva, összeölelkezve szambázott az önjelölt táncosokkal. Majd feltápászkodott egy általam nem ismert vörös képű fickó is, amely gondolom nem a túlzott tejfogyasztásnak köszönhetően színesedett el. Lilába hajló vörös képe felragyogott, amikor lekérte előbbi partnerétől fáradni látszó kutyámat. Előre - hátra lépdeltek. A pasi, alacsony növésű volt. A kutya rutinosan, mintha mindig is ezt a műfajt művelné, az ember vállára hajtotta hatalmas fejét. A többi „agyoniskolázott” az asztaloknál ülve, gajdolva, szolgáltatta a zenét, és a ritmust a táncművészeknek. Sietve megittam a produkcióért járó ingyen fröccsömet, és művésszé avanzsált kutyámmal angolosan távoztam.

Voltaképp meg kell említenem az utcámban élő pár haveromat is. Tőlem lejjebb laktak egy - két házzal. Rambó alias Attila fiatal srác volt. Őt szoktam elszalajtani vörösborért, amikor bográácsoltam az udvaron. Rambónak hívták, de nem, azért mert olyan kisportolt volt, ellenkezőleg. Ha jól beebédelt, talán még 35-kg ot is nyomott a mérlegen. Ő volt az anyagbeszerző. Bringára ugrott és húsz perc marketing munka után, jó eredménnyel felderítette a vörösbor lelőhelyeket a faluban. Egy ilyen alkalommal történt meg a baj.

Üzentem Rambóért, hogy tegye tiszteletét nálam, mert munka van. Annak rendje és módja szerint meg is érkezett egy óra múlva, mivel nem volt egy kapkodó idegbeteg. Ezt az időt midig bekalkuláltam az üzletmenetébe. Két liter volt a limit, amit még biztonságosan szállítani tudott. Nekitámasztotta a biciklit a kerítésnek, és fütyörészve indult befelé a kiskapun.

Annak ellenére, hogy tisztában volt a veszéllyel, erről rendszerint megfeledkezett. Bent tettem - vettem a konyhában.

Egyszer csak éktelen visításra lettem figyelmes az udvar felöl. Kilépek, hát látom a Rambót rohanni a kapuféle, nyomában a kutyával.

- Bazd meg! - ordította a kerítésen kívülről.

Kiharapott a valagamból egy jókora darabot! Ugrándozott, mint egy zerge. Ez nem az első eset, ezt mindig eljátssza a Néróval, ha nem vagyok kinn az udvaron. Állítom a kutya sportot űzött belőle. Már csak heccből is. Az ülepéből lehasított egy kis darabot. Mondhatnánk, megcsípte egy kicsit. Ilyenkor nem tartott tovább öt percnél a jajveszékelés. Lassan megnyugodott. A kutyán láttam, hogy röhögött, én ilyenkor nem röhöghettem, mert akkor bor nélkül maradok. Csak annyit kérdeztem, bevan - e oltva veszettség ellen ne, hogy a kutyának valami baja essen.

Aztán a másik haver a Sanyi. Ő a TSZ - ben traktoros, aki szintén nem ellensége a piának. A pinának sem, hogy a szójáték teljes legyen. Ő ellentéte a Rambónak.

Alacsony tömzsi alkata van, egy pár kilóval nehezebb Nérónál. Ő roma gyerek, de szeretetre méltó rendes csóka. Vele kapcsolatban a sok esetünk közül egyet említenék meg. Szabadnapomon, amikor nem kellett bemennem az irodába dolgozni, elindultunk a pincéket letesztelni a falun túlra. A gazdák beinvitáltak bennünket a présházba és mintát vettünk a hordókból. Ott húzódott a három halastó a pincék alatt, ahonnan anno elraboltak a földönkívüliek. Egy ilyen vizit után hazafelé ballagva, a tó közvetlen közelében, egészen a szélén botladoztunk egy kis vékony ösvényen. A part vagy másfél méter magas, néhol a víz itt - ott kimosta. Sanyi előttem billegett nagyokat lépve.

- Csak utánam, gyere! - szólt vissza a válla fölött. Akartam mondani, hogy megyek, de már nem mondtam, mert abban a pillanatban eltűnt előlem. A tó ötven centis vizébe bukfencezett fejjel előre. Nem tagadom engem is taszigált a maligán. Még egy lépés és én is a vízben landolok. A nagy csobbanás után Sanyi, nem tudta merre van fenn és lenn. Megfordult a vízben és ülő helyzetbe tornázta magát. Tágra nyílt szemekkel bámult rám, miközben cikákolva öklendezte ki magából a benyelt vizet. Elkapott a röhögés és teljesen elerőtlenedtem. Hasztalan huzigáltam elernyedt testét. Ki kellett pihennem magam, erőt gyűjteni, hogy partra segítsem. Egy daru jól jött volna. Ruhája megtelt vízzel, így már 120 kg-ot is nyomhatott. A mentés fél óráig is eltartott, mire kicibáltam onnan. Hazafelé cipőjében cuppogott a sáros víz, minden lépésnél.

Akit utoljára hagytam a bemutatással, Ő Tóbiás, alias Laci. A nejem adta - e találó nevet a kis kubikusnak. Ivászataink során sűrűn anekdotázott kubikus szakmájáról.

Ő volt az én jószágigazgatóm.

Mivel faluhelyen laktunk, megpróbálkoztunk az állattenyésztéssel is a munkám mellett. Azonban idő hiányában nem tudtam foglalkozni ezzel. Ezért Tóbiás vállalta az állatok gondozását. Ekkor tájt a Kelet - Nyugat Nagykereskedelmi Iroda marketing igazgatója voltam. Majd vegyes vállalati igazgatónak neveztek ki, melynek során rengeteget kellett külföldön tartózkodnom.

Amikor volt egy kis szabadidőm, egy - egy sikeres üzlet nyélbeütése után, feldobtam a kis társaságnak egy láda sört. Összejöttünk nálam, az udvarban. Kerek betonasztal köré ültünk, amelyet Sanyi maszekolt nekem. Körülötte tuskókból kifaragott székekre ültünk. A láda jó minőségű sört földobtuk az asztalra, és nekiálltunk elpusztítani. Rambó nem piált, Ő antialkoholista volt. A terebélyes almafa hűs árnyékot adott a szomjas társaságnak. Kedveltem ezeket a baráti összejöveteleket, mert ilyenkor rendszerint előkerültek a magasröptű eszmefuttatások. Ki - ki a maga stílusában és műveltsége szerint adta elő magvas mondanivalóját. Az elfogyasztott sör mennyiség arányában, sokszor bábeli zűrzavar keletkezett. A szesztől felajzott társaság a fénypontjához érkezett, amikor feltettem Tóbiásnak a kérdést.

- Tóbiás! - Feltudnád sorolni a hét vezért?

Sanyi már ferdén ült a tuskón. Szája széle lebiggyedt, néha fölnézett jelezve, hogy még üzemképes, de már nem sokáig.

Rambó izgett - mozgott a tuskón, tudásszomjra kiéhezve várta a választ. Ekkor Tóbiás hangosan megköszörülte a torkát s csillogó szemekkel körbenézett.

- Na! - mondta: - mikor is látta, hogy mindenki ráfigyel. Aztán belekezdett magas hangon.

- Ond, Kond, Töhötöm, Hapci, Benő, Június cézár…

Erre Sanyi is magához tért kissé s hatalmas röhögésbe tört ki velem együtt, aminek az lett a következménye, hogy a földre huppant.

Rambó nem értette, min röhögünk.

Az üres üvegek szerte - szét gurultak, mint a tekebábuk. Sanyi levert még néhány üveget, kapaszkodót keresve. Nagyokat nyögve négykézlábra állt s könnyei potyogtak.

Ezt a csapatot a „szovjet cirkuszból” igazolták, kettőszáz ötvenezer dollárért! A vidámság és a jókedv jellemezte „humorista” barátaimat. Apropó, humoristák! A profik a „táskájukat” sem vihették, amikor ezek elemükben voltak.

Égett szagot hozott az enyhe szellő az árván hagyott bogrács felől. A pörkölt odaégett. - Nem gond - mondta Rambó, így is megesszük. Rambó egyszálbélű volt, de étvágya az, hatalmas. Mindig mondtuk neki, hogy te biztos gilisztás vagy. Ennyi kaját bezabálni, amennyit ez magába tömött…

Felhívtam a figyelmét, ha kutyaoltás lesz, félreteszek neki egy - két féreghajtó tablettát.

Odarohantam a bográcshoz, talán még helyrehozhatom. Sanyi felriadt félálmából és ráharapott a kutya fülére. A Néró felvisított, de mivel jó cimborája volt Sanyinak, nem vette ezt zokon tőle.

- Bakker! - neked elment az eszed, és remélem sose tér vissza - morgolódtam. Aztán Tóbiás kántálni kezdett.

- Éhes a kis kubikus! - „Mit mondott az öreg Kis, ne csak igyunk - együnk is”. Elkészültem az odakozmált pörkölttel, amit aztán jó étvággyal bekebeleztünk. Sanyi keze néha célt tévesztett, a pörkölttel teli kanállal, a koordinálatlan mozgásának következtében. Kettő a szájba, egy a szemébe.

Rengeteg ehhez hasonló élményem volt velük kapcsolatban, csak egy pár emlékezetes történetet emeltem ki, a sok közül.

Megtiszteltetésnek vettem, hogy velük üthettem el a szabadidőmet, s közben jól szórakoztam. Jó szívvel emlékeztem vissza ez előtti lakhelyemen történtekre. Most egy nyolcszázas körüli lélekszámú faluban lakom nejemmel és Charlieval, egy családi házban. Nagy udvar, kert tartozik hozzá. Nyáron füvet nyírok, télen, pedig havat lapátolok. Most éppen azon fáradozok, hogy egy zenekart összehozzak, itt a faluban élő, régi zenész haverommal, aki gitáros.

Zenész múlttal is rendelkezem, még pedig Rock zenész múlttal. Régebben a BLACK BLUES csapat dobosa voltam. Saját számokat játszottunk. Másfél - kétórás koncerteket adtunk. Rock fesztiválokon léptünk fel, vagy jól menő bandák előzenekara voltunk. Nagy sleppel rendelkeztünk, ródok,

világosítók, technikusok, na és a rajongók, akik követtek bennünket amerre játszottunk. Másod - harmadvonalbeli zenekar voltunk. Menager hiányában szenvedtünk, nem volt, aki felkarolja a csapatot és tolja előre a szekerünket. A szocializmusban az is csoda volt, hogy egyáltalán életben tudott maradni egy banda. Főleg egy vidéki…

Egypárszor koncert közben lekommandóztak bennünket a fakabátok, arravaló hivatkozással, hogy túl hangosak vagyunk, és lefújták a bulit. Itt a környéken, számtalan helyen voltunk már billentyűst keresve, de sajnos nem jártunk szerencsével. Egy időben elterjedt az egyszemélyes „zenekar”, ez a technika fejlődésének tudható be, csak egy gombot kell az önjelölt „zenésznek” megnyomnia, és szól a profi zene. Csak rá kell énekelnie. Többségük még egy akkordot sem tud lefogni, pedig az élő zenének varázsa van. A haver úgy hívja őket, hogy „gépkezelők”. Ha háromszáz évig élnek, mint a varjúk, ezek akkor sem tanulnak meg zenélni. Persze a rendezvényszervezők is jól járnak velük, mert kevesebbet kell kifizetniük a botcsinálta „zenészeknek”. Sajnos ez a szakma is elsilányosodott, így értékét veszítette. A remény hal meg utoljára, azért még próbálkozunk, hátha találunk egy igazi vérbeli billentyűst. Elmélkedésem túl hosszúra nyúlt. Már tíz óra van. Okos telefonomon, melyet a lányomtól kaptam, megnéztem az időjárás jelentést. Hat fok van a faluban. Kinn az udvaron már sarjad a fű, itt - ott még foltokban dér lepte, de a gyenge nap ereje délre felszárítja. Ültettem egy - két gyümölcsfát is a kiskertet övező füves részre, s naponta ellenőrzöm a rügyfakadást. Némelyiken már egypár virág is kifejlődött. Őszintén szólva, nagyon várom már a jó időt.

Mellesleg az utcák csendesek, csak ősszel indul be a paraszt - rally, amikor a traktorok veszik át a hatalmat az utakon. Eldübörögnek a ház előtt, beleremegtetve a falakat. Most jutott eszembe, hogy

fogytán a szóda itthon. Le kell ugranom a boltba, ugyanis a víz itt rettentő rossz minőségű, ihatatlan. Tele van HÁ - lúggal, sokszor fehérebb a tejnél. Néha pedig fekete víz folyik a csapból, vagy rozsdabarna. Gyomorforgató az íze, nem különben az illata. Ha már ott jártam, vettem két kiflit is. A Charlie nagyon komálja, nem beszélve a süteményekről és a csokiról. A kifli elfogyasztása után, melyet elfeleztünk, a tápja következett. Amit darabonként a szájába kell tömni, de ezt is csak kézből hajlandó elfogadni. A kutyám húsfüggő, azt minden mennyiségben habzsolja. A gyártók olyan pocsék minőségű tápokat állítanak elő, hogy az még a kutyának sem kell. Nem baj, hogy nincs minőség, csak fogyjon jelszóval. Időközben viharossá fokozódott odakinn az északi szél, derékba hajlítva az egyik tujafát, a sok közül, melyek körbe futnak a kerti asztal körül, nyáron árnyékot adva. Sötét esőfelhők gyülekeztek az égen, s szokatlan gyorsasággal haladtak felettünk.

Charlie jelezte, hogy már menne az udvarra. A kazánra is kéne dobni egy - két fát, mivel kezdett kihűlni a lakás.

Dzsekit vettem és kiléptünk a bejárati ajtón. A kutya ilyenkor rendszerint lapos kúszásban közlekedik, amíg megkerüljük az előszobát, a szomszéd macskákra vadászva. Az eső nagy cseppekben eleredt.

- Charlie! - szedd a lábad, mert elázunk! - szóltam a kutyának. A szél a nyakamba fújta a sűrű cseppeket, csak úgy kopogott a hátamon. Megraktam a tüzet, majd kiálltam a kazánház ajtajába az eget kémlelve. A sűrű fekete gomolyfelhők eltakarták a gyengén erőlködő napot. Vihar készülődik. Újból raktam a tűzre, de a szél visszafújta a füstöt a kéményen át. Amikor már jól kiköhögtem magam, kisiettem a garázsba, hogy a kocsival kiálljak az esőre.

Lustaságból, vagy csak a vízzel való spórolásból, ezt mindig megteszem. Így nem kell autót mosni. Ekkor éles fény villant a felhők között. A szemem sarkából észleltem, de nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget.

Villámlik - gondoltam.

- Húzzunk be Charlie, mert bőrig ázunk! A kutya, a nyakába szedte lábait, és már fenn is volt a lépcső tetején. Elázva várta, hogy utolérjem. A pár méter alatt bőrig áztam. A nyitott ajtón át egy hevesebb széllökés beverte az esővizet az előszobába.

Brr… brr…

Charlie ilyenkor rendszerint megrázza magát, hogy megszabaduljon a bundájára rakódott víztől, mindent összefröcskölve. Bent kellemes meleg uralkodott. Megszabadultam vizes gönceimtől, melyeket az előszobában hagytam, hogy megszáradjanak. A konyha pultra támaszkodva néztem a tágas ablakon túlra, az udvaron tomboló vihart. Az eső még jobban rázendített, ráverve az ablaküvegre sűrűn záporozó cseppjeit. Egy kinn felejtett üres vödör is útra kelt a szélben, egy nejlon zacskó kíséretében. Átrepült az udvaron, és nagyot koppanva meg állt a szomszéd ház falának ütközve. Ott nem lakik senki, egy holland ürge vette meg évekkel ezelőtt. Tiszta romhalmaz az egész.

Ismét villant valami! A sötét felhők mögött olyan… diffúz fény kezd kibontakozni, s egyre láthatóbbá válni. Felkeltette figyelmemet a titokzatos fényforrás.

Koncentrációm az összetorlódott felhőkre összpontosult. A fény kezdett szétterjedni, lassan átszűrődni a vastag fellegeken, amely sötétségbe borította az eget. Ez nem a nap fénye - morfondíroztam magamban. Már tizenkét óra van, a napnak magasan kellene járnia. Ez a fény, pedig kelet felől érkezik. Egyre erősödik és csak arról az egy pontról. Kezem remegni kezdett a pulton. Ez nem természeti jelenség állapítottam meg hamarjában.

Ez UFO - nyilalt belém a gondolat!

Megborzongtam.

A kutyára néztem.

Az asztalnál ült a padon, és idegesen izgett - mozgott. Már Ő is a fényt figyelte feszülten. Egyre erősebb lett fénye, míg végül kibukkant a felhők közül, s ott függeszkedett alattuk egyhelyben állva.

A narancssárga gömb pulzálni kezdett, majd megindult a föld felé lassan.

Szívem nagyot dobbant.

Izgatottság vett rajtam erőt. Már lábaim is remegtek, mint egy lehajszolt csatalónak.

Charlie szűkölni kezdett, amikor a fényes intenzitású gömb le-

lassult, és megállapodott a kert végében.

Meredten néztem, szinte megbabonázva az idegenek gépét.

A narancssárga fény gömb egy szemvillanás alatt eltűnt és szemem elé tárult a gépezet különös formája.

Ekkor Charlie beviharzott a nappaliba nagy robajjal és lekushadt a szőnyegpadlóra, fejét mellső lábával eltakarva. Háromszög alakú a „SIL,”- jutott eszembe, ahogyan ők nevezik.

Lázban égtem.

Kik lehetnek ezek?

PROBS, SAUGL, ROB?

Őnekik nagyon örülnék. A szerkezet nem mozdult. A talaj fölött úgy öt méterre állapodott meg. Enyhén billent egyet, majd visszaállt eredeti helyzetébe. A gép szürkés színe beleveszett a háttérül szolgáló fellegek színébe, elrejtve a hívatlan kíváncsiskodó tekintetek elől.

Váratlanul egy sárgás fénykoszorú futott végig a gép körvonalán, majd nagyon lassan ereszkedni kezdett a föld felé. Rámpa nyílt a gép alján. Bentről halvány vörös fény szűrődött ki, majd két alak körvonalai bontakoztak ki az ajtajában.

Az eső csakúgy szakadt. Megnyíltak az ég csatornái a heves szélfúvás közepette.

Itt az ideje annak, hogy az elmék kapcsolatba lépjenek!

- gondoltam izgatottan.

A LÁTOGATÓK

Most úgy látszik, nem csinálnak nagy hókusz - pókuszt a jövetelükkel, mint annak előtte. Baktatnak befelé, mintha vendégségbe jönnének. De hát vendégségbe is jönnek!

Kettő kis lény lépett ki a rámpára és elindultak lefelé.

Egyikük narancssárga kezes - lábas overallba volt öltözve.

A másik alak kissé magasabb Ő, pedig rozsdabarnába.

Leléptek a rámpáról.

Izgatottságomban nem tudtam eldönteni, hogy eléjük siessek, vagy idebent várjam őket.

Végül is úgy döntöttem, hogy maradok, még nem tudom kikkel, van dolgom.

Jellegzetes mozgásukkal taposták a sarat a felázott szántásban.

Nehézkesen lépdeltek, míg a füves udvarra nem értek.

A garázs előtt megálltak és a kocsit mustrálgatták.

Itt már felismertem őket.

Ekkor izgatottságom alábbhagyott. Szívverésem lelassult.

Felajzott idegrendszerem a normális szintre állt vissza.

Nagyot sóhajtottam, mint akinek nagy kő esik le a szívéről.

Szinte hallottam is a koppanását.

PROBS és ROB álldogáltak ott átázva, mint két húsvéti locsoló, akiknek nem jutott hímes tojás.

Na végre megmozdultak.

A sáros csizmájukat hasztalan próbálták a fűben letisztogatni.

Charlie ekkor nyüszíteni kezdett.

Bezártam a nappaliba, nehogy ijedtében kárt tegyen a jövevényekben. A viszontlátás öröme felvillanyozott s azonnal fogadásukra indultam. Arcomba vágott az eső, de nem törődtem vele. A ház sarkához érve szembetalálkoztam a rég nem látott két földönkívülivel.

Ők megálltak, amikor megláttak. Karom ölelésre lendült, amelyet aztán ők is viszonoztak.

Amikor aztán kiörvendeztük magunkat, beljebb invitáltam őket a lakásba. Hellyel kínáltam a két elázott földön kívülit. Leültek a konyhaasztalhoz, amelyen még az imént Charlie trónolt.

PROBS mélyen a szemembe nézett és azt mondta:

- Örömünkre szolgál, hogy ismét találkozhatunk veled és felújíthatjuk a kapcsolatot. Remélem

részedről nincs akadálya? - kezdte a protokoll szöveget, s várakozón rám tekintett.

- Egyáltalán nincs - feleltem, és én is örülök, hogy meglátogattatok. Már régóta vártalak benneteket.

- A munkánk távoli galaxisba szólított. A hatalmas távolság miatt, csak most volt érkezésünk.

Felkeressük a bolygón élő „ADBANTI” kapcsolatainkat, régiók szerint. Te az elsők között szerepelsz.

A bázishajónk a sztratoszférán kívül várakozik, és onnét indulunk ki világszerte az ADBANTI - kat begyűjteni.

Erre a kijelentésre egy kissé meghökkentem, de próbáltam érzelmeimet palástolni. Valami egetverő dolog történhetett?

- suhant át agyamon.

- Ne gondolj semmi rosszra. Talán helytelenül fogalmaztam, s karját tiltakozón maga elé emelte, majd az asztalra helyezte.

Négy csőszerű ujja az ott lévő öngyújtót babrálta.

ROB - ra tekintettem.

Szemmel láthatólag szorongott, mint kurva a templomban.

Amíg elöljárója beszél, Ő nem szólalhat meg.

Láttam rajta, hogy rengeteg mondanivalója lenne számomra.

Az etikettet azonban be kell tartania.

PROBS is érzékelte türelmetlenségét, ezért rosszallóan ROB felé bólintott és utat engedett mondanivalójának.

ROB így kezdte: - Na mi újság faszikám?

Mosoly ült ki arcomra, de hát ezt is vártam tőle.

Úgy gondolom a szleng gyűjteményét, gyarapíthatta a hosszú távollét alatt.

- Már nagyon vártam, hogy újra együtt legyünk!

Sok…- hogy is mondjátok?

- Mesélni valód van számomra, - segítettem ki.

- Igen sok. Nagyon sok. Remélem neked is!

Lesz elég időnk rá, mivel itt fogunk dolgozni a bolygódon hosszú ideig - mondta. Bólintva nyugtáztam, és arra gondoltam, hogy rossz házigazda módjára, meg sem kínáltam őket semmivel.

De mivel gőzöm sem volt arról, hogy milyen ételeket fogyasztanak, egy kicsit zavarba jöttem.

- Mivel kínálhatlak meg benneteket? - fojtottam bele a szót, vagy is a gondolatot ROB - ba.

Végtére is telepatikus úton kommunikálunk.

- Van nagyon finom, házilag főzött pálinkám, kávé, tegnapról maradt még egy kis borom is a hűtőben.

PROBS a konyhapulton álló műanyag tálra sandított, amelyben pogácsák lapultak.

- Az, mi? - mutatott a kék tálra.

Élelem?

-Tegnapról maradt pogácsa, egy kicsit talán kemény lehet.

Beteszem a mikróba felmelegítem, akkor ehetőbb lesz. Odaléptem, és be akartam indítani. De nem indult el. Nincs áram - gondoltam.

- Már megint kikapcsolták - bosszankodtam. ROB az egyik ujját felemelve jelezte, hogy Ő tudja a választ.

- A SIL okozza az áramkimaradást. Ezért elnézésed kérjük.

Az elektromágneses sugárzás kihatással van, minden elektromos berendezésre.

- Hát akkor így kell megkóstolnotok a pogácsát - mondtam.

Eléjük tettem a tálat.

- Vegyetek és egyétek.

Mindegyikük kivett egy - egy darabot, és majszolni kezdték a másnapos pogácsát. Törtek belőle egy kis falatot, de számomra érdekesnek tűnt maga a mozdulat. Szembefordították négy - négy ujjaikat, úgy csippentettek le belőle. Hüvelykujj híján így oldották meg a problémát. Ami nekik természetes volt, az, nekem természetellenesnek tűnt. Hirtelen eszembe jutott, hogy az előző „utazásunk” során, amelyet a múltban töltöttünk, a lekvárt előszeretettel fogyasztotta ROB.

Benyúltam a hűtőbe és kivettem egy üveg baracklekvárt. Erre felcsillant nagy fekete szeme. Megelégedettség ült ki arcára. Kettő kistányért szervíroztam és elosztottam kétfelé a lekvárt, kettő kiskanállal megspékelve.

Úgy láttam ízlett nekik a csemege, mert mindent eltüntettek a tányérokról. Befejezve az étkezést, hátradőltek, mint két jóllakott napközis. A pogácsa ott maradt, azt nem ették meg.

Ezelőtt sem láttam fogakat ROB szájában, leginkább ilyen elszarusodott ínyhez hasonlatosat. Csendes szemlélője voltam az étkezésüknek.

Míg ettek, díszkurzus nem folyt közöttünk.

Overalljuk mellrészén egy háromszögben szárnyas kígyó embléma virított. Majd alkalomadtán erre is rákérdezek

- gondoltam.

PROBS szólalt meg a fejemben: - Köszönet az élelemért, és azért, hogy ismét barátsággal fogadtál bennünket.

- Semmiség - gondoltam.

Nagyon szívesen máskor is.

A pálinkát nem kéritek?

Bort? - unszoltam őket.

- Ha jól tudom az alkohol, - nemde bár? - fordult felém ROB.

Bólintottam. - Az!

- A mi fajunk nem él bódítószerekkel, ám vizet azt elfogadnánk. A csaphoz léptem és engedtem vizet nekik egy - egy pohárral. Nagyokat kortyoltak belőle.

- Iható? - kérdeztem. PROBS bólintott.

- Mióta itt lakom, nem ittam meg fél litert sem. A minősége nagyon rossz. Ehelyett szódát iszom.

- Mi az a szóda? - kérdezett vissza ROB.

- Szénsavval dúsított víz.

Megkóstoljátok? - én szeretem. Töltöttem a poharukba.

A buborékok pezsgését nézegették s óvatosan belekortyoltak.

ROB furcsa pofát vágott, miután belélegezte a sav gőzét.

Aztán hatalmasat tüsszentett. Egy pici kidudorodás van az orra helyén, ami orrnak nem nevezhető. Azon két kis lyuk található, amin felszippantotta a maró gőzt.

- Ha.. picsa! - mondta, és nagyot tüsszentett.

Elröhögtem magam, és az asztalon lévő telefonom után nyúltam, hogy készítsek egy fotót, és megörökítsem ezt a felejthetetlen pillanatot. De ez sem működött.

Kikapcsolt és vissza sem lehetett kapcsolni. Itt most minden gallyra ment. Semmi sem működik.

PROBS letette a poharat, melyből jócskán fogyott a szóda, és azt mondta: - A bolygódon élő ADBANTIK - hoz, hologramot küldtünk a kapcsolat felvétel céljából. Személyesen csak ROB erőteljes invitálására látogattunk el otthonodba.

- Ez a barátság - mondtam.

ROB vállamra tette kezét és azt kérdezte: - Mi barátok vagyunk?

- Azok, de remélem nem vagy rá túl büszke. Láttam rajta, hogy nem tudja mire vélni a kijelentésemet.

Ezért csak annyit mondtam: - feltétlenül és örökké!

Ekkor megkönnyebbülést éreztem lényéből felém áradni. - Különben hogy találtatok meg? - jutott eszembe, hiszen az óta többször is költöztem. - tettem fel a kérdést.

Ők összenéztek, s én úgy éreztem kellemetlen nekik erre válaszolni. ROB kinézett az ablakon az űrhajó felé, mintha azon kellene neki aggódnia, nehogy valaki ellopja azt. Így hát PROBS - ra hárult a feladat, hogy megválaszoljon a feltett kérdésre. Nehezen szánta rá magát, hogy felvilágosítson ez ügyben. Mélyen a szemébe néztem a válaszra várva, s nem hagytam, hogy másra terelje a szót. Pár másodperc múlva nyögvenyelősen, de rászánta magát.

- Lehet, hogy neheztelni fogsz ránk - e miatt, ha elmondom, ám a HÁLÓZATI ENCIKLOPÉDIA szabályait betartva jártunk el.

Minden egyes földi egyed, aki felvételt nyert a SIL - re, kapott egy egyéni azonosító számot.

implantátumot helyeztünk el a testedben - mondta, és bűnbánóan lehajtotta a fejét, mint aki az összes hangyát meg akarná számolni, amelyek ott futkostak a fehér járólapon a lába körül, a pogácsa morzsáit gyűjtögetve.

Hideg futott végig a gerincemen.

- Nahát! Éreztem én, hogy valami nem stimmel, miután megtörtént velem, az az ominózus eset. Történetesen az elrablásomra gondoltam. Felhúztam a pólómat és a mellbimbóm melletti hegre mutattam.

- Ez, az?

ROB rázta a fejét, mint egy eszelős.

- Nem, nem ott van!

- Hát hol? - kérdeztem csalódottan.

- Az orrüregedben - jött a gyors válasz.

- A baloldaliban ugye?

ROB méregette fürkészve, hogy melyik lehet a baloldali, majd nemes egyszerűséggel kijelentette, hogy abban. Furcsa módon éreztem én, valamit ezzel kapcsolatban, hogy a baloldali orrüregem tágabb, de nem tulajdonítottam nagyobb jelentőséget neki.